

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The woman has long blonde hair and is wearing a dark green spaghetti strap dress. The man has dark hair and is wearing a black tuxedo with a white shirt and a dark bow tie. They are both looking at each other, and the woman's hand is gently touching the man's cheek. The background is a warm, out-of-focus red and orange glow.

Jennifer Haywardová
Rozvodový
večírek

JENNIFER HAYWARDOVÁ

ROZVODOVÝ VEČÍREK

PŘEKLAD

KAMILA KOŘÁNOVÁ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoli, co by zač stálo“... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Jennifer Haywardová

ROZVODOVÝ VEČÍREK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Divorce Party

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Kamila Kořánová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Jennifer Drogell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Rozvodový večírek: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1859-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1860-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1861-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tohle nevypadá dobře.

Lilly Andersonová sebou trhla a přejela si dlaněmi po tvářích. Třeštila jí hlava.

Přitlačila dlaně na spánky a snažila se nemyslet na tu zákeřnou tupou bolest. Zhluboka dýchala a jen doufala, že to není migréna ve své plné síle. Přemýšlela, jestli má vůbec v kabelce pilulky proti bolesti, ale zřejmě ne. Nejspíš si je zapomněla. Jistě, jako obvykle.

Třeba to za chvíli přejde, pomyslela si.

Seděla v Riccardově limuzíně a jeho věrný řidič Tony ji odvážel na večírek. Večírek na rozloučenou. Rozvodový večírek. Ano, rozvodový večírek, tak tomu říkali.

Měla už zpoždění a k tomu ještě ta příšerná bolest hlavy. Jak to dnes všechno jenom přežije?

Ale musí být silná, slíbila si. Dnes večer konečně dosáhne svého cíle, konečně získá vytouženou svobodu.

„Ó můj bože.“ Alex, její dvojče, ukázala dotčeně na článek v novinách. „Jak tohle jen mohli otisknout?“ vyhrkla rozhořčeně.

„Co jako? Nerozumím...“ ozvala se Lilly vyděšeně.

„Ale nic...“

„Alex, no tak přečti mi to, prosím.“

„Je to sloupek Jaye Kaikena. Nebude se ti to líbit.“

„Přečti mi to,“ trvala na svém Lilly.

„Dobře, ale varovala jsem tě.“

Odkašlala si a pak vážným tónem četla: „Hlavní událostí sezony bude zcela jistě skandální rozvodový

večírek miliardáře Riccarda De Campa a bývalé dívky ze statku z Iowy, nyní sportovní fyzioterapeutky, Lilly De Campové. Z počátku to vypadalo, že právě tihle dva jsou tím nejzamílovanějším párem v celém New Yorku. Ale jak se zdá, byla to jen pohádka, která ve skutečnosti ani neexistovala. Jakmile se vynořily zvěsti o Riccardově nevěře, manželské pouto najednou nebylo tak pevné, jak se našim spoluobčanům mohlo zdát. Mám pozvánku na dnešní večer, takže budu se smíšenými pocity přihlížet, jak si manželé De Campovi řeknou své sbohem! Již brzy se dozvíte všechny pikantní podrobnosti, moji milí čtenáři...“

Alex odhodila bulvární plátek na podlahu. „Co si o sobě myslíš?“ pohrdavě si odfrkla.

Lilly zavřela oči, přemohla ji další vlna nevolnosti. Bez ohledu na to, kolikrát si už představovala ten opojný okamžik, svou svobodu bez Riccarda, úleva nepřicházela. Místo toho měla jen stále smíšenější pocity.

„Promiň, Lil. Neměla jsem o tom začínat.“

„Vím, že ti to nedá, Alex. Já to chápu.“

„Přesto jsem zklamala. Je mi to opravdu líto.“

Lilly si uhladila hedvábné šaty. Byly dostatečně elegantní, navíc v barvě, kterou Riccardo nesnášel, ale přesto nepocitovala žádné zadostiučinění.

V okénku auta se odrážela její tvář, bílá jako křída, s tmavými kruhy pod očima. Někdy si připadala jako štvaná zvěř.

Jediné, co jí připadalo dokonalé, byl její účes. Zručný kadeřník odvedl skvělou práci. Ostatně jako vždy.

V hlavě se jí honily myšlenky na Riccarda. Už teď si připadala v nevýhodě, její sebejistota byla ta tam.

„Vypadáš podezřele dobře,“ zamumlala Alex. „Měla sis vzít raději jiné šaty, co nejsou tak šik. A možná by sis měla trochu pocuchat vlasy,“ řekla napůl v žertu.

Lilly pochvala udělala dobře a cítila se hned trochu lépe. Její sestra byla ten nejupřímnější člověk na světě.

„Tak to mi tedy pověz proč?“

„Protože Riccardo je teď pro tebe zakázaným ovocem,“ řekla Alex suše. „To manželství tě skoro zničilo. Když budeš vypadat ošklivě, všechno půjde líp.“

Lilly se usmála, ale pak trochu strnula, znovu pocítila bodavou bolest v hlavě. „Riccardo přece nakonec souhlasil, rozvodové papíry podepíše, a to je to nejdůležitější. Myslím, že dnes opravdu máme co oslavovat.“

„Kéž bys měla pravdu. A už ti ty podepsané papíry dal?“

„Ne, vždyť ti to říkám. Doufám, že to udělá právě dnes večer.“

Alex se zamračila. „Nějak se mi to celé nezdá. Myslím, že má něco za lubem.“

Lilly se rozbušilo srdce. „Možná, že si už dokonce i někoho našel,“ řekla zamyšleně.

„Můžeme jen doufat.“

Lilly pocítila bodnutí u srdce. Měla by skákat radostí, že Riccardo konečně přestal dělat potíže. Dobře si uvědomovala, že neexistuje žádná možnost, že by se ještě mohli kdy smířit. Po tom všem, co se mezi nimi stalo...

Tak proč teď, když mel jejich vztah veřejně skončit, proč to teď najednou tak bolelo? Možná jen posledních dvanáct měsíců doufala, že Riccardovo odmítání rozvodu znamená, že ji stále miluje. Všechny ty tajné představy, že se vyšplhá oknem do jejího pokoje a odnese ji zpět domů, stejně jako v nějakém hollywoodském filmu.

Jak hloupé a naivní...

Ne, Riccardo se zřejmě nijak neužíral. Vždy šel tvrdě za svým cílem.

„Potřebuju svobodu, chci dát Harrymu šanci, už proto se nutně musím rozvést.“

„Ale no tak, Lil.“ Krásná tvář její sestry se zkroutila do úšklebku. „Harry Taylor je možná ten nejlepší kardiochirurg, lékař bez hranic a kdovíco ještě, ale ve skutečnosti je tak strašně *nudný*. Až se vezmete, můžete se s ním rovnou přestěhovat zpátky na Mason Hill.“

„Ale je také pohledný, chytrý a milý,“ bránila se Lilly.

Při pomyšlení na Mason Hill, na to strašné místo, ze kterého v osmnácti unikly, se celá zachvěla. „Jsem šťastná, že ho mám,“ dodala nepřesvědčivě.

Alex jen mávla rukou. „Nic mi nevykládej. Ve srovnání s Riccardem je jako zředěná hroznová šťáva místo prvotřídního cabernetu.“

„Myslela jsem, že Riccarda nemáš ráda.“

„Jenomže Harryho Taylora také ne. Unudíš se s ním k smrti, věř mi.“

Lilly se musela ovládnout, aby se nahlas nerozesmála. Jenomže ve skutečnosti přemáhala bolest. Tohle už bylo příliš. „S Riccardem jsem toho zažila dost. Zlomil mi srdce a celé to bylo zničující, tak se teď nesmíš divit, že jsem s Harrym celkem spokojená.“

„Dobře, nechci se hádat. Mimochodem, v kolik jsme tam měly být?“ zeptala se Alex.

Lilly se podívala na hodinky. „Před půl hodinou,“ řekla s povzdechem.

„Tak to bude něco pro Riccarda, to se bez poznámek neobejde. A to ještě v lepším případě.“

Lilly se na sedadle nervózně zavrtila. Vždycky chodila pozdě. Bez ohledu na to, jak usilovně se snažila. Bylo to v její povaze pokusit se vtěsnat příliš mnoho událostí do jednoho dne. A snad také i proto, že její klienti chodili pozdě neustále. Ale Riccarda nezajímalo, co bylo důvodem. Když něco chtěl, chtěl to hned. Pro něj to bylo jednoduché.

„Dnes jsem mluvila s Davidem,“ změnila Alex zničehonic téma.

Lilly strnula. Skutečnost, že Alex mluvila s jejích bratrem v Iowě, nevěstila nic dobrého.

„Jak je na tom Lisbeth?“

Alex se zamračila. „Říkal, že měla opravdu špatný týden. A podle doktora, pokud se má něco zlepšit, musí v několika příštích měsících podstoupit experimentální léčbu.“

Ach, bože.

Lilly křečovitě sevřela ruce v klíně. Zaplavila ji beznaděj. Její nejmladší sestra Lisbeth bojuje s leukémií a ona s tím nic nezmuže. Před třemi měsíci se její zdravotní stav opět zhoršil a lékaři jí doporučili nově objevenou léčbu, která dávala naději na zlepšení. Jenomže tahle léčba by byla velmi, velmi nákladná.

„Nemohu žádat Riccarda o peníze. Alex, já vím, že je to šílené, ale nechci a nemůžu mu být zavázána.“

„Já vím.“ Alex jí stiskla ruku. „Něco vymyslíme. Musí existovat nějaký jiný způsob.“

Lilly našpulila rty. „Zítra se chystám do banky, možná mi dají peníze na úvěr.“

Tohle by mohlo vyjít. Lisbeth prostě *musí* podstoupit tu novou léčbu, stůj co stůj.

Ale dnes večer se nesmí nic pokazit.

Ruce se jí třásly v klíně a hlava jí pořád třesla.

Auto zahnul doleva a zamířilo vstříc nádhernému domu.

Tehdy jí stačil jediný pohled na starobylé sídlo obložené mramorem a okamžitě si ten dům zamilovala. Riccardo na nic nečekal a dům pro ni koupil.

„Vím, že sis ho zamilovala. Prostě ho koupíme, není co řešit,“ řekl jí tehdy a nad cenou třicet pět milionů dolarů ani nemrkl.

Auto zastavilo před domem, ze kterého před dvanácti měsíci, když konečně našla odvalu Riccarda opustit, vyběhla ven jen s jedním kufrem. Nyní tu od té doby byla poprvé.

Možná to přece jen není ten nejlepší nápad, napadlo ji.

Rozvody jsou možná v dnešní době v módě, ale ukončit veřejně vztah s Riccardem právě dnes večer, před zraky všech těch lidí, kteří jí dělali ze života peklo, bylo nejspíš přece jen nad její síly.

Trochu se posunula a Tony mezitím spěšně obešel auto, aby jí přidržel dveře.

Ale stejně neměla na výběr. Riccardo byl v tomto ohledu neoblomný.

„Musíme ukončit tuhle patovou situaci,“ řekl jí. „Je potřeba oficiálně oznámit, jak to s naším vztahem je. Chci, abys tam byla, Lilly, jinak se rozvod jednoduše nekoná.“

Tony jí podal ruku a tím ji naštěstí ponoukl, aby se sebrala a vstala. Jenže nohy ji neposlouchaly a při chůzi se jí podlamovala kolena. Při pohledu na dlouhou řadu limuzín ztrácela pevnou půdu pod nohama.

Vzpomněla si na jejich první výročí. Tenkrát ji Riccardo nesl v náručí do schodů a pak se s ní miloval s intenzitou, která až brala dech. Tenkrát si ale myslela, že ji bude milovat navždy.

Jak rychle se věci mohou změnit...

„Nemusíme tam chodit,“ řekla tiše Alex, která stála vedle ní. „Pokud se chce Riccardo opravdu rozvést, tak za tebou přijde.“

Ne, to by neudělal, pomyslela si Lilly a pokývla odmítavě hlavou. „Nemůžu se tomu vyhnout.“

Já to zvládnu a už nikdy, nikdy nebudu muset žít ve světě, do kterého nepatřím.

Strnule kráčela vzhůru po boku své sestry. Tmavovlasý mladý muž je přivítal u vchodu a uvedl dovnitř.

„Personál tě uvádí domů, to musí být vážně divný pocit,“ zašeptala Alex.

„Už to není můj domov,“ ohradila se Lilly.

Ve skutečnosti jí ale všechno připomínalo společný život s Riccardem. Třeba italský lustr z broušeného skla, hlavní skvost vstupní haly, který vybírali společně na svatební cestě v malém městečku Murano.

Lilly se nadechla a vešla dovnitř. Cítila se na vysokých podpatcích dost nejistá, hlava ji stále třesla a měla pocit, jako by se všechno kolem ní rozpadalo. Přemáhala nutkání vzít nohy na ramena a utéct, utéct pryč, kamkoli, hlavně někam hodně daleko. Alex na ni ustaraně pohlédla.

„Lilly...?“

„Budu v pořádku,“ odpověděla. Trochu se vzchopila

a přinutila se usmát na mladého číšníka, který se nabídl, že je doprovodí do tanečního sálu.

„Cestu známe, díky.“

Srdce jí bušilo, když kráčela po boku Alex nahoru po dřevěném schodišti, její tep se s každým krokem zrychloval.

Když byla nahoře a pohlédla směrem k zářivě osvětlenému tanečnímu sálu, vyschlo jí v ústech.

Zvládneš to. Zvládla jsi to stokrát předtím, tak to zvládneš i teď.

Jenomže předtím byl Riccardo na její straně. Pevný jako skála, ve světě, který nikdy nebyl pro ni. Teď se začínal život bez něj.

Zastavila se ve dveřích tanečního sálu, uchvátil ji pohled na zářivé barvy tančícího davu. Všechno se lesklo, šperky se třpytily ve světle vzácných starožitných lustrů. V rohu hrála džezová kapela a sálem zněl hovor přítomných hostů.

Zarazila se. Nenáviděla džez. Udělal to snad Riccardo schválně na znamení toho, že už ji definitivně odepsal?

„Potřebuješ se napít,“ Alex ji chytila za ruku a postrčila ji dopředu.

Spíš se potřebuji pořádně opít, pomyslela si Lilly nešťastně.

Cítila na sobě desítky zvědavých pohledů a sálem to při jejím příchodu zcela slyšitelně zašumělo. Přinutila se nic z toho nevnímat a zachovat klid. Ze všech sil se snažila situaci co nejlépe zvládnout.

Pozvedla bradu a spatřila Jaye Kaikena, jak ji pozoruje. Ale pokračovala v chůzi dál, nezastavila se.

Když se blížila k baru v zadní části sálu, stala se zvláštní věc. Jako se ve Starém zákoně rozdělilo Rudé moře, i tady se dav uprostřed místnosti viditelně rozdělil. Po levé straně poznala přátele a známé, kteří se po jejich rozchodu rozhodli zůstat v kontaktu spíše s ní než s Riccardem. Na pravé straně pak spatřila obchodní partnery Riccarda a jeho příbuzné, bratra a bratrance.

„Přesně jako na naší svatbě,“ vydechla.

Ve vzpomínkách se přenesla do staré katolické katedrály na Upper East Side, kde na jedné straně byla její rodina a přátelé, všichni ve slavnostním až na neformálně oblečené kamarádky z farmy v Iowě. A na druhé straně pak Riccardův klan, všichni upnutí v elegantních šatech, a protože jim samozřejmě v žilách proudila modrá krev, dívali se na všechny ostatní z patra.

Jako by jejich manželství mělo být hned od samého začátku rozděleno. Už tenkrát to měla tušit.

Držela hlavu vysoko a pokračovala v chůzi. Mrazilo ji v zádech a měla husí kůži. Riccardo musel být někde poblíž. Určitě ji pozoroval. Cítila jeho pohled, i když nevěděla odkud. Prostě ho cítila.

Otočila hlavu a spatřila ho. Vypadal rozzlobeně.

Ztěžka polkla, nebylo jí vůbec dobře.

Jeho smyslné rty byly pevně semknuté a jen jeho oči chrlily blesky emocí.

Sakra.

Nervózně si přejela prsty po tváři.

„Jen se nenech zastrašit,“ zamumlala Alex. „Uvědom si, že tohle je váš rozvodový večírek a byl to konec konců jeho nápad.“

To se snadno řeklo. Zvlášť když si Riccardo vzal od procházejícího číšníka dvě sklenice šampaňského a vykročil přímo směrem k ní. Vypadal jako vždy fantasticky, obzvlášť v tom tmavém obleku, který zvýrazňoval jeho mužnou postavu. Jen ta tvář byla jaksi proměnná. Nikdy předtím se na ni takto nedíval, nikdy nezažila tak nemilosrdný třpyt, jaký měl nyní ve svých očích.

V ústech měla sucho a srdce jí splašeně tlouklo.

Proč? Proč po tom všem, čím si prošli, proč byl Riccardo jediný člověk na světě, před kterým se třásla jak osika?

„Zvládneš to, rozumíš?“ šťouchla ji nenápadně Alex.

Lilly se narovнала a zhluboka se nadechla. Riccardo se zastavil před nimi, sklonil se a zlehka ji políbil na

tvář. „Jdeš pozdě, a ještě ke všemu v růžovém. To mi snad děláš schválně, Lilly.“

Snažila se ze všech sil ovládnout. „Možná tak jen oslavuji svou novou svobodu.“

„Ale ještě ji nemáš,“ opáčil Riccardo s úsměškem na rtech. „Abych řekl pravdu, ani se mi moc nechce ti ji poskytnout.“

Lilly si uvědomovala pohledy přítomných hostů a připadala si jako malá školačka. Pocítila, jak se v ní vzmáhá vztek. „Nezahrávej si se mnou, Riccardo,“ řekla tiše. „Nebo se otočím na podpatku a v minutě budu pryč.“

Jeho tmavé oči se zableskly. „To už jsi mi jednou předvedla, *tesoro*, ale teď jsi zpět.“

Chtěla mu vmést do tváře, co si myslí o těch jeho podmínkách, ale v tom se Riccardo sklonil a políbil na tvář pro změnu Alex.

„*Buonasera*. Máš se dobře?“

„Nikdy mi nebylo líp,“ zabručela Alex.

„Dovolíš, potřeboval bych mluvit s manželkou na chvíli o samotě.“

Manželka.

Ozvěna toho slova zůstala viset ve vzduchu. Lilly cítila mrazení v zádech.

„Ať už se chystáš říct cokoli, můžeš to klidně říct před mou sestrou.“

„Ne, *tohle* ne.“ Jeho oči se vpíjely do těch jejích. „Pokud nechceš, aby se tvé jméno objevilo ve společenské rubrice každého plátku v New Yorku, navrhuji, abychom to probrali v soukromí.“

Vzhledem k tomu, že se její jméno teprve až v posledních několika měsících přestalo objevovat v novinách, musela připustit, že má pravdu.

„Tak dobře.“

Pak se Riccardo otočil znovu k Alex. „Gabe ti u baru obstará něco k pití.“

Alex obrátila oči v sloup. „Rozhodl ses dnes večer

proti sobě postavit všechny členy rodiny De Campových a Andersonových?“

„Nechceš si připustit, že k němu cítíš něco víc, vid’?“ dobíral si ji Riccardo. „Snad tě neukousne.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zamumlala Lilly. Cítila jeho teplou dlaň na svých zádech, a to ji značně rozptylovalo.

„Moc rádi se navzájem škádlí. Myslím, že si to dnes večer zvlášť užijí.“

Snažila se s Riccardem držet krok, zatímco stoupali po schodech do třetího patra směrem k ložnicím. Kývl na členy ochranky, že mohou opustit své stanoviště.

„Proč jdeme zrovna sem?“ otázala se znepokojeně Lilly. „Proč si nemůžeme promluvit ve tvé pracovně?“

Riccardo prošel kolem pokoje pro hosty směrem k hlavní ložnici. „Nechci riskovat, že nás někdo uslyší. Promluvme si na terase naší ložnice.“

„Chceš říct *tvoji* ložnice,“ opravila ho Lilly. „Vážně bychom neměli –“

„*Basta*, Lilly,“ řekl zlostně. „Jsem tvůj manžel, ne nějaký bídák, který tě chce dostat do postele.“

Lilly pevně semkla rty a následovala ho dvojitými dveřmi do ložnice. Ani za nic na světě nechtěla znovu pohlédnout na tu obrovskou postel s nebesy, kterou spolu dříve sdíleli. Odehrálo se tu tolik nádherných scén, že se ani nedaly spočítat.

Jejich manželská postel. Místo, kde si s Riccardem vždycky tak rozuměli...

Otevřel francouzské dveře, které vedly přímo na velkou terasu. Ovanula ji těžká vůně keřů. Růže, které pro ni Riccardo vysázel podél okraje terasy, právě začaly kvést. Tu nádhernou vůni vždycky milovala.

Ach jo. Ubránila se dojetí a s odhodlaným úsilím se k němu otočila.

„Takže?“ vyzvala ho nepřátelským tónem. „Cos mi chtěl říct mezi čtyřma očima?“

Jeho pohled potemněl. „Nehraj si na slečnu drsnou nebo tě přehnu přes koleno a naplácám ti, *tesoro*.“

Lilly se při té představě začervenala. Ke svému zděšení si živě představila, jak ji Riccardo pevně drží ohnutou přes svalnaté stehno a plácá ji po nahém zadečku.

Panebože...

Na jeho tváři se mihl šibalský úsměv. „Znepokojuje tě ta představa moc?“

„Zatraceně, Riccardo,“ řekla zlostně. „Déle než rok se snažím, abys souhlasil s rozvodem, a celou tu dobu jsi byl rozhodně proti. Pak se najednou objevíš s tímhle bláznivým nápadem oznámit to veřejně, dokonce uspořádat kvůli tomu večírek, a nakonec si tady se mnou hraješ jako kočka s myší. Kčertu o co ti jde?“

Založil si ruce na prsou a opřel se o zábradlí. „Možná, že kdyby ses mi celou tu dobu nevyhýbala, tak bych to dělat nemusel.“

„Nedělalo by to dobrotu, a ty to víš.“

Jeho oči se nesouhlasně zableskly. „Tomu sama nevěříš.“

Lilly zkrřížila ruce na prsou. „Sex není dobrým základem pro manželství, jestli myslíš tohle.“

„Měli jsme přece společného víc než jen sex, Lilly.“

Jeho hluboký hlas změkkl. Lilly rozeznala stejné sametové tóny, při kterých se dřív rozplývala. „Měli jsme mnohem, mnohem víc,“ dodal Riccardo.

„Ale nestačilo to! Víš ty vůbec, jak jsem byla v uplynulém roce šťastná? I bez tebe?“

I přes silné opálení v obličeji zbledl. „My jsme přece *byli* šťastní.“

Lilly pocítila bodnutí u srdce. Bála se, že ji přemůžou vlastní pocity. „Myslím, že bude pro nás lepší, když se rozejdeme.“

„Tak to si nemyslím,“ odporoval.

Lilly pozvedla bradu. „Chci se rozvést,“ řekla odhodlaně. „Najmu si právníka, pokud budu muset, a pak se uvidí.“